

Missionell tillbedjan

Inledning

Jag tror att många här nån gång varit på en flygplats. För att själv resa eller för att skjutsa dit eller hämta någon annan som varit ute och rest. Flygplatser är ju en ganska speciell miljö. Det kryllar av folk, ofta oavsett om det är mitt i natten eller mitt på dagen. Det är en ständig ström av människor som rör sig i de stora lokalerna. Människor som ska åka hem, människor som ska åka bort. Människor som flyr. Människor som lyxar till det. Människor som väntar på någon i ankomsthallen. Människor som vinkar hej då i avgångshallen. Resväskor och stora ryggsäckar syns vart man än vänder blicken. Och så kan man se en och annan midjeväska med pass och gula Forex-kuvert i.

För ett par år sedan satt jag på Beijings flygplats i ett par timmar. Ungefär 80 miljoner människor passerar varje år den flygplatsen. Det här året var jag en av dem. Mitt flyg skulle inte gå förrän senare på kvällen, och under ett par timmar satt jag på en sån där ganska hård bänk i en av vänthallarna och tittade på folk. Förbi mig gick ett fotbollslag, klädda i sportiga kläder och med en hurtig tränare i spetsen. Jag såg en familj, säkert skandinaver för de var alldeles sönderbrända efter för många timmar i stekande sol. Jag såg en grupp som kom klädda i folkdräkt, som om de stolt ville visa att de var på väg hem. Jag såg barn. Jag såg vuxna. Jag såg människor som inte kunde gå, utan som färdades i någon av flygplatsens rullstolar. Jag såg människor från Asien, från Afrika. Och en och annan blek amerikan med safarikläder. Det tog aldrig slut på människor. Person efter person passerade förbi mig, alla med tydliga mål för vart de skulle. Jag ska till London, jag ska till Bangkok, jag ska till en liten ö i Indonesien. Jag ska hitåt, och jag är på väg ditåt.

Ljudet på flygplatsen är både dämpat och samtidigt som ett dån. Man hör knappt sig själv, och det brusar i öronen. Med några minuters mellanrum ropas det ut meddelanden i högtalarna. Kom hit, gå dit, gör så. Och lämna inga värdesaker utan uppsikt. Samma budskap om och om igen. Jag hör många olika språk talas. Mest kinesiska förstås, men någon pratar högt i mobilen på ryska. En annan sitter och dricker te och pratar livligt på arabiska med sin väninna.

På flygplatsen är alla upptagna med sitt. Alla ska någonstans. Ingen är där dom vill vara. Alla längtar efter att komma fram. Jag tror ni känner igen er. Flygplatser ser ofta likadana ut vart man än kommer.

Kontrastbilden

En som aldrig fick besöka någon flygplats är Johannes. Johannes levde långt innan flygplan ens gick att drömma om. Johannes är en man som vi lär känna i Bibelns sista bok, Uppenbarelseboken. Vi får inte veta så mycket om honom, men troligen är det samma Johannes som skrivit Johannesevangeliet.

Johannes befinner sig på ön Patmos utanför Turkiets västkust. Och vi vet att han hamnat där på ön på grund av sin tro. Det är inga semesterdrömmar som lett honom dit. Inte heller är Johannes på äventyrsresa på den klippiga och karga vulkanön. Nej, det är av betydligt tuffare anledningar han är där. Han sitter fängslad där för sin tros skull. Han har vägrat att bekänna den romerske kejsaren som herre. För Johannes finns det bara en Herre värd att bekänna, och det är Jesus Kristus. Men det valet skulle få konsekvenser för hans liv. Så fick man inte säga eller tro.

Mitt under sin fängelsevistelse får Johannes vara med om en fantastisk upplevelse. Gud tar med honom på en resa. Johannes får följa med till himlen, till Guds tronsal. Där visar Gud honom att Han har kontroll. Han har kontroll över de kristnas situation, han har kontroll över framtiden. Allt vilar i Guds hand. Allt det Johannes får se där hos Gud, beskrivs i det vi kallar för Uppenbarelseboken. Och i det sjunde kapitlet i den boken så berättar Johannes något som han såg där i himlen:

Läs Uppenbarelseboken 7:9-12

Ögonbindel i Ljusgården

Vi ska snart komma tillbaka till det Johannes såg där framför tronen. Men först vill jag berätta om när jag jobbade här i församlingen min förra vända, som ungdomsledare för ungefär 6 år sedan. När jag skulle sluta den tjänsten fick jag en väldigt fin avtackningskväll av våra ungdomar. Först kidnappade de mig hemma hos mig, och körde runt mig i halva stan i en limousin som de hade hyrt. Efter en stund i den fina bilen så fick jag ögonbindel och de fortsatte att köra mig i cirklar så att jag riktigt skulle tappa bort var vi var. Plötsligt stannar bilen, och jag blir buren ut ur den in på ett nytt ställe. Efter att ha lett in mig och ställt mig där jag skulle stå, frågade en av ungdomarna som varit med i limousinen: "Var tror du att vi är Ellen?" Saken var bara den att jag flera minuter tidigare hade listat ut det. Det var kanske inte jättesvårt att tänka sig att vi var på väg till Ljusgården i vår kyrka. Dessutom är jag väl bekant med ljudet av trä-dörrarna i entrén som öppnas. Och jag vet precis hur det luktar i foajén – särskilt när ett gäng ungdomar tagit av sig skorna där. Jag visste var vi var, men jag spelade ovetande. Och tjejen som frågat mig, började beskriva platsen jag befann mig på. Hon sa: "Du är på en plats du tycker om, det är folk som du känner som är här, det är ganska ljust här" osv. Och efter en stund svarade jag: "Jag vet var vi är, vi är i Ljusgården, i kyrkan! Och ögonbindeln togs bort och jag fick se hur ungdomarna dukat upp till en fantastisk fest.

Ögonbindel i tronsalen

Om Gud hade lett i mig med förbundna ögon in i sin tronsal, och bara med ord beskrivit för mig var jag hamnat, så kanske han skulle ha börjat med att säga att jag är på en plats, där väldigt många människor står. En plats där det finns människor från olika kulturer och länder. En plats där en massa olika språk talas samtidigt. En plats där det finns lokalytor som rymmer väldigt många människor på samma gång. Om Gud hade gett mig den beskrivningen så hade jag nog ganska snabbt svarat: "Jag vet, jag vet var vi är. Vi är på en flygplats! Men det hade ju varit en alldeles för snabb gissning.

För i Johannes vision ser han inga resväskor. Han ser inga människor i fotbollskläder eller folkdräkt. Folk är inte på väg åt olika håll, med olika slutdestinationer. I den vision som Gud visar Johannes är människorna inte på väg någonstans, de är framme och de är klädda i likadana kläder. Vita, rena kläder.

Och det låter inte heller som på en flygplats. Det är inget sånt där brus, och inga utrop om att infinna sig vid gaten hörs i några högtalare. Utan det är ett annat, nytt ljud som låter: ljudet av en stor folkmassa som sjunger samma sång. En megakör, större än alla Kjell Lönnås körer tillsammans sjunger inför tronen. Den himmelska kören sjunger på olika språk, men med samma budskap. De sjunger: "Räddningen är Guds, han som sitter på tronen. Räddningen är Lammets." Lammets används i Uppenbarelseboken som namn på Jesus. Räddningen tillhör Jesus!

Människorna framför tronen tittar varken ner i sina mobiler eller på klockan eller på grannen. De tittar alla åt samma håll. De har sin blick fäst på Gud och Lammets, och när de ser mot tronen, kan de inte göra annat än att falla ner på knä för att hylla och ära. I sina händer håller de palmkvistar som de viftar med. Palmkvistarna i Johannes syn, är en symbol för fest och glädje. Johannes har hamnat på första parkett för att beskåda den himmelska festen, den himmelska gudstjänsten, den som alltid pågår framför Guds tron. Alla är där. Alla får vara där. Alla vill vara där. Människor från alla folk, stammar, länder och språk står där och tillber Gud tillsammans. Tänk vilken fantastisk syn Johannes får se!

Tillbedjan

Vi använder ibland bilden av en flygplats för att beskriva ett ställe där det verkligen finns mångfald. Men när den platsen ställs i kontrast till det vi kan läsa om i Uppenbarelseboken, så blir flygplatsens blandning av människor bara en blek, fattig kopia. Visst, en flygplats samlar en massa olika människor på samma plats, men de har egentligen inget med varandra att göra, mer än att de är ute och reser. I Johannes vision finns olikheterna mellan människor kvar, men det har ingen större betydelse. Det enda som spelar någon roll framför tronen är Jesus, och det skapar en gemenskap mellan dem som står där och tillber

honom. De är där av samma anledning. Det är inte aktuellt att börja störa sig på att grannen inte är som jag, nej framför tronen är vi fullt upptagna med att vara i Guds närvaro och tillbe honom. Så upptagna att hudfärg, nationalitet eller språk inte spelar någon roll. Och inte heller spelar ålder, yrke, kön, utbildning eller pengar på banken någon roll när vi tillber Gud.

Utan skyddsnät

Författaren Magnus Malm han beskriver tillbedjan så här: *"Tillbedjan är att utan skyddsnät släppa hela sin tyngd i Guds Fadershjärta."* Ibland kanske vi tänker att tillbedjan av Gud är att stå och sjunga sång efter sång. Men tillbedjan handlar om något mer än det, det handlar om hjärtats inställning, om att släppa hela sig själv, allt jag är, och låta mig fångas upp av Guds omsorg och hjärta för mig. Vi är ofta rätt duktiga på att sätta upp skyddsnät omkring oss, för och skydda oss från det som är främmande, det som inte är precis som jag. Men när vi ställer in vårt fokus på tillbedjan, ja då faller också de där skyddsnäten bort. Och kanske förklarar det varför identiteter, ålderskillnader, nationaliteter och klädsel inte spelar någon roll framför Guds tron. Där har vi viktigare saker för oss än att fokusera på olikheter.

När Johannes får se den här visionen så är det inte bara en bild av det som ska komma långt fram i framtiden. Det är också en uppmaning till oss att leva och verka så att den himmelska tronsalen breder ut sig här och nu, i vår värld, i vår stad och i ditt och mitt liv. Så att människor från alla folk, länder, stammar och språk ska få lära känna Gud, så att de utan skyddsnät vågar släppa hela sin tyngd i Guds fadershjärta. Det är en inbjudan till dig och mig idag: lev och verka för att den himmelska visionen ska bli verklig idag, i vår församling, i vår gudstjänst. Men lev också så i din relation till Gud, tillbe honom genom att släppa allt till honom.